

REDACTIONEEL GEDEELTE

Prof. Dr. FLORESTAN AGUILAR

Het eerste punt op het programma van de vergadering van de F. D. I. te Philadelphia, na afloop van het Congres, was de verkiezing van een nieuw bestuur. Als voorzitter werd met algemeene stemmen gekozen *Prof. Dr. Florestan Aguilar* uit Madrid, directeur van het Tandheelkundig Instituut aldaar en sinds lange jaren hoofdredacteur van het Spaansch Tandheelkundig Tijdschrift.

Met deze benoeming is de leiding onzer Federatie opgedragen aan een man, die ontegenzeggelijk de meest internationale figuur is die de tandheelkunde bezit en waarschijnlijk ooit gehad heeft. Uitmuntend linguïst, hanteert hij met gemak de vier Congrestalen; in ieder land van Europa is hij thuis ... heeft hij vele vrienden, en wie hem heeft kunnen gadeslaan in Philadelphia stond perplexed, over het aantal collegae uit alle hoeken en gaten van de wereld, die hem kwamen begroeten, en die hij persoonlijk goed bleek te kennen. Alle staten van Zuid-Amerika, Canada, Australië, China, Japan, waren daarbij vertegenwoordigd en uit alles bleek dat hij bij allen een wel zeer populaire figuur is, zoodat in dit opzicht zijn nieuwe functie wel onder de allergunstigste omstandigheden wordt aangevangen. Te verwonderen is dit niet, want secretaris der F. D. I. sinds 1914, heeft hij gedurende tallooze reizen bijna al deze landen bezocht en, gezien zijn charmeerende persoonlijkheid is die populariteit vanzelfsprekend. Voor degenen die van meening zijn, dat een drukke praktijk reeds den geheelen mensch vergt, moge dienen dat deze collega naast de mooiste praktijk in Madrid — waar hij met een

viertal assistenten werkt en waar dus organisatorisch een en ander aan vast moet zitten — nog kans ziet zijn eigen tijdschrift in eigen huis uit te geven en te drukken, voorts het tandheilkundig Instituut, dat een zeer gunstigen indruk maakt met sterke hand te leiden, het secretariaat van de medische faculteit te Madrid waar te nemen, en blijk te geven van de nieuwe en nieuwste tandheilkundige literatuur uitmuntend op de hoogte te zijn.

Wanneer men verder bedenkt dat hij als persoonlijk vriend des konings in de Spaansche hoofd- en hofstad een belangrijke sociale plaats inneemt, zoodat zijn gastvrije woning een middelpunt is van druk verkeer, waar hij met zijn beminnelijke echtgenoot — die hem op al zijn reizen vergezelt en die in internationale tandheilkundige kringen dus eveneens een zeer bekende persoonlijkheid is — veel menschen ziet en dus veel tijd ook aan maatschappelijke plichten moet offeren dan zal men toegeven, dat het presidium der F. D. I. bekleed wordt door een man van meer dan gewone gaven en meer dan gewone energie. Veel is die F. D. I. hem verschuldigd voor de wijze waarop hij heeft medegewerkt de in 1914 verbroken banden weer te herstellen, zoodat thans inderdaad weer in volle harmonie kan worden samengewerkt, waarbij hier nog eens gememoreerd mag worden de geweldige arbeid door hem verricht om met zijn echtgenoot in de somberste tijden der Russische revolutie onze stervende vakbroeders daar in een gevaarvolle reis te hulp te snellen en te voorzien van nieuwe instrumenten, die het hen mogelijk maakte opnieuw in de allernoodzakelijkste behoeften der hunnen te voorzien.

Wij vertrouwen dat onder zijn leiding de F. D. I. zich zal ontwikkelen tot de krachtige organisatie, die zal kunnen voldoen aan de zware eischen die in de naaste toekomst aan haar gesteld zullen moeten worden in meer dan èen opzicht!

CH. F. L. NORD.

OPVOEDING

Zooals te voorzien was, heeft de Eerste Kamer, zonder hoofdelijke stemming, het Wetje tot herziening van de Uitvoering van de Wet van 1925 aangenomen, zoodat kan worden verwacht, dat met die herziening binnenkort een aanvang zal worden gemaakt.

Hiermede hebben wij dan bereikt, dat aan de ergste misstanden, die van de verkeerde uitvoering het gevolg waren, een einde zal worden gemaakt, wat voor de reputatie van de tandheelkunde als beroep niet genoeg naar waarde kan worden geschat.

Ons standpunt in deze onaangename kwestie is niet anders geweest, dan het betoog, dat gebrek aan voldoende vooropleiding het iemand onmogelijk moet maken de tandprothese als beroep behoorlijk te kunnen uitoefenen en wij waren oorspronkelijk zoo naief om te meenen dat niet-belanghebbenden dat standpunt vanzelfsprekend zouden vinden, en met ons van meening zouden zijn dat in vele gevallen het publiek de dupe zou moeten worden, wanneer men de minimum-eischen, die den aanstaanden tandarts bij zijn examen gesteld worden, niet alleen ging verzwakken, maar zelfs geheel liet vervallen.

Uit het vele dat over deze zaak gesproken en geschreven is blijkt echter wel ontstellend duidelijk, dat in een zeer groot aantal gevallen en ook daar waar men dit in het minst niet zou verwachten, deze meening niet werd gedeeld en de kwestie òf als onbelangrijk *en bagatelle* werd behandeld òf werd beschouwd als een concurrentiestrijd tusschen tandartsen en

technici, waarbij de eersten evenzeer als „partij” moesten worden beschouwd als de laatsten.

Wanneer wij uit dit alles een les willen trekken, dan is het deze, dat de oorzaak van dit verschijnsel voor een niet gering deel bij de tandartsen zelf gezocht zal moeten worden.

Want dat voor de uitoefening van de moderne tandheelkunde meer noodig is dan een tandtechnische opleiding — voorzoover hier al van „opleiding” gesproken mag worden — zou ook voor den meest eenvoudigen leek duidelijk moeten zijn, wanneer hem hierop voldoende gewezen was.

Dat de mond een deel is van het menschelijk lichaam dat zeker niet minder zorgen behoeft of minder belangrijk is dan welk ander deel ook, hadden wij toch eigenlijk in ons goede vaderland langzamerhand als bekend mogen veronderstellen.

Dat dit niet het geval is, moet dan onder meer ook worden toegeschreven aan het feit, dat klaarblijkelijk de tandartsen in gebreke zijn gebleven deze eenvoudige waarheden hunne patiënten voldoende bij te brengen en aan de verwaarloozing van dezen tandheerkundigen *plicht* is het zeker ook te wijten, dat de actie der technikers succes heeft kunnen hebben.

En wat erger is; men heeft zich kunnen beroepen op het feit, dat er tandartsen waren die hunne technici zèlf patiënten lieten behandelen en soms waren het juist deze heeren, die verontwaardigd protesteerden, wanneer men die technici thans — op grond van dat feit — een bevoegdheid toekende!

Het zullen er wel niet velen geweest zijn, maar die enkelingen hebben in deze meer kwaad gedaan dan de anderen konden goedmaken, vooral wanneer men kon aantoonen, dat deze collega's lid waren van onze Maatschappij en men daaruit concludeerde dat deze dingen door die Maatschappij werden gesanctionneerd.

Wanneer men verder de bedenkelijke methoden ziet, waarop meerdere van de nieuwbakken „tandheerkundigen” zich in kranten en tijdschriften aankondigen, dan is dat alweer een bewijs van de juistheid van onze bezwaren tegen die nieuwbewoegden, maar wat te denken van het feit dat er onder de

tandartsen (ook Maatschappijleden) lieden zijn die niet schromen soortgelijke methoden van het „openen van zaken” toe te passen?

Wij hebben er reeds in vroeger jaren op gewezen, dat dit alles onvermijdelijk zou zijn en dat daarom wel omschreven ethische begrippen noodzakelijk werden, die het naar beneden glijden zouden kunnen tegengaan.

Want men vergete niet, met het stijgen van het aantal tandartsen, wordt „the struggle for life” steeds moeilijker en zullen er steeds meer elementen te vinden zijn die de oplossing zoeken in de richting van den minsten weerstand.

Maar dan schrome men ook niet die elementen als zoodanig te signaleeren en te bannen uit den collegialen kring, die anders — langzaam maar zeker — mee in de modder getrokken wordt.

Te lang heeft men gearzeld hier met sterke hand in te grijpen en te hopen is het, dat men uit het thans gebeurde zal inzien dat langer wachten noodlottig moet worden voor het aanzien van den tandheekundigen stand.

Niet alleen dat een dergelijk ingrijpen sterk preventief zal werken, maar ook is het de eenige wijze die ons — naar buiten toe — recht van spreken geeft en aan onze meening het gezag toekent dat haar toekomt, terwijl verder dit moment gunstig is, omdat er slechts *enkelen* zijn die zich aan bovenbedoelde feiten schuldig maken.

Het baat ons niet te ontkennen dat de tandheekunde in ons land door al het gebeurde een stap terug heeft gezet; aan ons is het thans die schade zoo snel mogelijk te herstellen.

Dit is alleen dan te bereiken, wanneer wij de door ons veroordeelde methoden, in eigen kring niet dulden en eensgezind bij onze patiënten belangstelling en begrip aankweken voor de moeite en kennis die noodig is voor een behoorlijk onderhoud van den mond — vitaal belang voor het volk.

Wij dienen te beseffen dat deze taak, met de behandeling, een integreerend deel vormt van onzen dagelijkschen arbeid!